

Ekimcesine

– Yeldegirmeni · 18 Ekim 2024

Hayatında eğitimli deneyimli birikimli katilimci gerçekçi sorumlu özgür ve bilgili yetkilerle irade sahibi özgün kimlik ve kişilikle varlık gösteremeyen hickimsenin ne yasanmış öyküsü vardır ne de itibara onura ilişkili saygın değerliliği.

Kendinden eksik yasayan herhangi bir kişinin, topluluğun veya toplumun ortakca saygınlığa değer hiç bir baği felsefesi yükümlülüğü sorgulaması üretimi aiyeti dili sanatı edebiyatı düşüncesi kaygısı kültürü sevinci derdi etkinliği iletişimi paylaşımı olmadığı gibi, saplanıp kaldığı sinirsiz yozlaşmalar bataklığında saldırganlık kundakla, kurak debelenmeler kudurtur , maval okur, martaval süsler, hamaset okur, hurafe işler, asli esasi olmayan sahteliklere ve sekilcilige kuru gürültüler bagirir çıkarır.

Ve hep kendini tekrarlayanlığın kuyusunu kazıyarak...

Ne demislerdi „ at buldum meydan yok, meydan buldum at....“ ...?

Yerlesik yasamlarını ve alışkanlıklarını değıstiremeyen DOĞAL hayatın insanları batının deyimiyle SİVİLİZASYON`a, yani ketlesme kalabalıklarına asimile olursa yitip kayboldulari kimliklerinde ve göreneklerinde olmayanlara savrulur yenilir baskalası dönüşür ve doğallığından olur. Zamanın getirdiklerine hazırlıklı olmayanlarsa sürekli yokluk sorun dert çözümsüzlük ve eksiklik artırarak üstesinden gelemeyecekleri ağır bedellerin altında ve acasının hep gerisinden gelmeye -cürümeye terk-ezilir dağılır ve bozulur.

Bu sebeple akli fikri cesareti araştırması bilgisi özgürlüğü iyimserliği sorumluluğu duyarlılığı onuru algısı niyeti eğilimi duygusu hassasiyeti devamlı kendine ve çagina denk olarak; kötüden daha donanımlı ve

asla kötünün tarafı olmadan ve kötölesmeden ve kötüyle savasarak; iyiyi kötüden ayirdedebilen farkindalikla yasamali ve yasatmalidir insan, yoksa debelenip te cikamayacagi pusular kurulu cukura düser. Iyiyi ve güzeli isteyeninse cukura düstügünde sevineni çok olur.

....lafın daha ötesi siirin hakkiydi hep...

EKIMCESİNE

Camların yüzüne bulut düsmüs
Yakici bakışlarıyla suskunluğu avutsun dindirsin diye
Toprağın üstünden göçebelere ucan kuşlar gibi gecip giden rüzgar
Nasıl bir sızıymış ki
Durmadan kendini kanatan yalnızlığın damarına dokunuyor
Azatlık egiriyor
Kavdan kibritten kivilcimlaşmalara kendince bahaneler isliyor
Ve böylece gün gidiyor
Yıl gidiyor
Senelercesinin
Dereden geçerkene serinkanlı su
Bilip bilmediği gölgelere egilip dokunuyormuş günes
Sebnem yaprakları suyun yüzünde orkidelerden bakire lalesiyle
Karsi kıyılara bile varmış
Deniz fenerine yamac durmuş dünya
Nemli ve ıslak bir dudagi öper gibi taze kavrulmuş yerinden
Cig düsmüs kızıl goncalarına dar vakitte aksamin ve sonbaharın
Kendi yerine ay isgini bırakıyormuş her diyari ekimden yanık
Gündüzü çoktan gece olmuş yıldızlar
Seyfi Karaca.....Ekim / 24